

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 471/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rojkom, Advokátska kancelária JUDr. Rojko s. r. o., Železničná 90/12, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 51 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 461/2014 z 30. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1, čl. 51 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 461/2014 z 30. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím v konaní o určenie vlastníckeho práva v napadnutej časti výrok o náhrade trov konania zmenil tak, že *„odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi (sťažovateľovi, pozn.) náhradu trov konania vo výške 232,- Eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 505,14 Eur...“*. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 11. augusta 2015.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v stanovenej lehote podal podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na podanie mimoriadneho dovolania proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, ktorý preskúmala Krajská prokuratúra v Trenčíne podaním č. k. Kc 63/15/3300-9 z 3. júla 2015 a následne Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podaním č. k. VI/1 Pz 334/15/1000-5 z 29. júla 2015, ktorá sťažovateľovi oznámila, že *„dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nezistila“*. Oznámenie bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa 7. augusta 2015, preto sa domnieva, že vyčerpal všetky opravné prostriedky a *„sú dané aj formálne podmienky pre konanie o ústavnej sťažnosti“*.

4. Sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby vyslovil porušenie v bode 1 označených práv, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie v bode 1 označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu z 30. júla 2014.

8. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

9. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

10. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu (pozri bod 2), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (2. októbra 2015), ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 315/05, III. ÚS 81/06, I. ÚS 20/2015). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Nad rámec už uvedeného ústavný súd dodáva, že ani podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania adresované generálnemu prokurátorovi nezakladá podnecovateľovi (v danom prípade sťažovateľovi) právny nárok na podanie mimoriadneho dovolania, a preto takýto podnet nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý treba vyčerpať pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Z toho zároveň vyplýva, že lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu začala plynúť nadobudnutím jeho právoplatnosti (k tomu pozri bod 2 a 8).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015